

ਵੀ.ਐਮ.ਜੈਨ ਜੇ.

ਆਸ਼ਾ ਗੁਪਤਾ ਉਰਫ ਅੰਜੂ ਗੁਪਤਾ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ/ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜੀਵ ਕੁਮਾਰ ਗੁਪਤਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ/ਜਵਾਬਦਾਤਾ

FAO 139/M OF 1998

8 ਸਤੰਬਰ 2004

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955— S. 13(1)(a)- ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਦੋਸ਼-ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨਾ-ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ-ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮੂਲੀ ਝਗੜੇ-ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਦੋਸ਼-ਪਤੀ ਦਾ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ-ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੈਰਾਥ ਲਈ ਪਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਤੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ - ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਾਲ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ - ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਪਿਛਲੇ 11 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ-ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਵਿਖੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ ਤਹਿਤ ਅਪੈਰਾਥਿਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ. ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਕਤ ਕੇਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੈਰਾਥਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਸਨ।

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਪਿਛਲੇ 11 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਾਲ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਮ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 13)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਸਮੇਤ ਕਈ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਬੈਂਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੀ ਗੰਜਾ ਗਵਾਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਮਹਿਲਾ ਸੰਗਠਨ ਕੋਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਵੀ। ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦਾਜ ਦੇ ਸਮਾਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਮਹਿਲਾ ਸੰਗਠਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਵੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 14 ਅਤੇ 15)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਸ਼ੋਕ ਸਿੰਗਲਾ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸੀ .

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਗਿਰੀਸ਼ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ ।

ਨਿਰਣਾ

ਵੀ.ਐਮ ਜੈਨ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵੱਲੋਂ 27 ਜੁਲਾਈ, 1998 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਤਲਾਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਭੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ.

(2) ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜੀਵ ਕੁਮਾਰ ਗੁਪਤਾ (ਪਤੀ) ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਸ਼ਾ ਗੁਪਤਾ @ ਅੰਜੂ ਗੁਪਤਾ, ਤਲਾਕ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ 1985 ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ 26 ਸਤੰਬਰ 1987 ਤੱਕ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ 'ਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਤ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਹਨੀਮੂਨ ਲਈ ਸ਼ਿਮਲਾ, ਕੁੱਲੂ ਅਤੇ ਮਨਾਲੀ ਗਏ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵੰਬਰ 1985 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਹਨੀਮੂਨ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਦਿੱਲੀ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ ਨੂੰ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ 'ਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਮਕਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਦਸੰਬਰ, 1985 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇਕ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਬਦਲਣ ਤੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਾ ਭੇਜੇ। ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਰਹਿਮ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ

ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸ਼ੱਦਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਆਦਿ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ 1986 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮੀ ਆਂਵਲਾ ਹੋਅਰ ਆਇਲ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੋਤਲ ਦੇਖੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਛੁਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿ 26 ਮਈ 1986 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਭਰਾ ਜਣੇਪੇ ਲਈ ਮੋਗਾ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 23 ਜੂਨ 1986 ਨੂੰ ਸਿੰਗਲਾ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਮੋਗਾ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਅਗਸਤ 1986 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ | ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੋਗਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ 3 4 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਵੰਬਰ, 1986 ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ ਮੋਗਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀਆਂ। 15 ਨਵੰਬਰ, 1986 ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਮਲਾਵਰ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਝਗੜਾ

ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਢਾਬਿਆਂ 'ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਧੋ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ, 1986 ਅਤੇ 30 ਦਸੰਬਰ, 1986 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਨਵਰੀ, 1987 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਫਰਵਰੀ 1987 ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰਚ 1987 ਅਤੇ 7 ਅਪਰੈਲ 1987 ਅਤੇ 11 ਅਪਰੈਲ 1987 ਨੂੰ ਦੋਬਾਰਾ ਜਵਾਬੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਤਰਸਯੋਗ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ 1987 ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਪਰਤ ਆਈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਪਰੋਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਜੁਲਾਈ 1987 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਰੇਲਵੇ ਟਿਕਟਾਂ ਬੁੱਕ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਗੜਬੜੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਨਰੋੜਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ 9 ਜੁਲਾਈ, 1987 ਨੂੰ ਨਰੋੜਾ ਗਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਵਾਬੀ ਦਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਨਰੋੜਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਰੋੜਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ 1987 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਗਾਊਂ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸਮੇਤ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਲੇ ਲੱਗੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਫੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1 ਅਗਸਤ 1987 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਮੈਨਹੋਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥ ਕੰਬਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਦਰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੋਰ ਵੀ ਹਮਲਾਵਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਲੱਗਾ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ, ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ, ਭਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 26 ਜੁਲਾਈ 1987 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਫਿਰ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਜਾ ਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸੱਦਦ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ (ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮਕਾਨ) ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਪੰਜ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦਾ ਖਰਚਾ

ਚੁੱਕਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਪਤਨੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 8 ਦਸੰਬਰ, 1987 ਤੱਕ ਉਕਤ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 2 1/2 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਆਦਿ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਆਖਰਕਾਰ 8 ਦਸੰਬਰ, 1987 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਮੇਰਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ 8 ਦਸੰਬਰ 1987 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲੜਕੇ ਸਮੇਤ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮਕਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਮੇਰਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸੀ

26 ਸਤੰਬਰ 1987 ਨੂੰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 25 ਮਾਰਚ, 1989 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਆਈ, ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਥੇ ਉਸ ਨੇ ਸੀਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰੀ ਕੰਮ ਵਿਚ ਵੀ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਟਕਰਾਅ ਤੋਂ ਬਚਿਆ। ਅਤੇ ਬੇਚੈਨੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬੈਂਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਮੈਨੇਜਰ, ਚੀਫ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠੇ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 29 ਮਾਰਚ, 1989 ਨੂੰ ਦਹੇਜ ਵਿਰੋਧੀ ਮਹਿਲਾ ਸੰਘ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋ ਕਾਪੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੀਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 30 ਮਾਰਚ 1989 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਉਸ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਤੋਂ 1 ਲੱਖ. ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵੱਲੋਂ ਕਾਫੀ ਤਣਾਅ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1989 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 3 ਅਪਰੈਲ 1989 ਨੂੰ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ 4 ਅਪਰੈਲ 1989 ਨੂੰ ਪੁਲੀਸ ਚੌਕੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 8 ਦਸੰਬਰ, 1989 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮੇਰਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦਾਜ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਲੈ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਅਜੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਪਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 29 ਵਿਚ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(3) ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ 1 ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਸਹੀ ਉਮਰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ

ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1 ਲੱਖ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਰੁ. ਰੋਹਿਣੀ ਵਿਖੇ ਫਲੈਟ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ 50,000। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਉਮਰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੁਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਉਸ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ 1 ਲੱਖ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮਕਾਨ ਲਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮਕਾਨ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਨੂੰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਿਰਾਂ 9 ਜੁਲਾਈ 1987 ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਰੋੜਾ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਰੋੜਾ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਥੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੀ ਕੋਲ ਛੱਡ ਕੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਲਈ ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਕਿਸੇ ਰਿਪੋਰਟ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਿਰਾਂ 26 ਸਤੰਬਰ 1987 ਤੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ 8 ਦਸੰਬਰ 1987 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਘਰ ਪੰਚਾਇਤ ਲੈ ਕੇ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ। 1 ਲੱਖ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਸੀ

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ ਅਤੇ 25 ਮਾਰਚ 1989 ਨੂੰ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਮਲਾ ਦਰੋਜ ਵਿਰੋਧੀ ਮਹਿਲਾ ਸੰਗਠਨ ਕੋਲ ਉਠਾਇਆ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਕਸਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 8

ਦਸੰਬਰ 1987 ਨੂੰ ਮੋਗਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਜ ਦੇ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਗਈ ਸੀ। ਕਈ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ।

(5) ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ:-

“1. ਕੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ

(2) Rel i e if”.

(6) ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮਾਮਲਾ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਰਾਹੀਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਪਤਨੀ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(7) ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

(8) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਦੀ ਡਿਕਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਮਾਮੂਲੀ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਮਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਉਮਰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਉਮਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਖੁਦ ਸਹੀ ਉਮਰ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪਤੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(9) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1 ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ।

(10) ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(11) ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਮਾਮੂਲੀ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਥਿਆਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 15 ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਨੇ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਖਾਣਾ ਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਝੂਠੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਡੀਡੀਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਸਾਬਕਾ. PY ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਿਅਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ ਰਹੀ ਅਤੇ

ਦਾਜ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅਚਾਨਕ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ। ਮੋਗਾ ਵਿਖੇ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੋਗਾ ਵਿਖੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੈਰਾਥਿਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਕਤ ਕੇਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੈਰਾਥਿਕ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਖੁਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਸਨ।

(12) ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 18 ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਹੋਏ ਲਗਭਗ 11 ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਟੁੱਟਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

(13) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। 11 ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 406/498-ਏ, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾ ਕੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਇਹ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਪਿਛਲੇ 11 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਾਲ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਮ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ: ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ, ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ (ਭਾਵ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਤੀ) ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਗੱਜੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1985 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ 23 ਜੁਲਾਈ, 1986 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ 26 ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਤੰਬਰ, 1987 ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਆਖਰਕਾਰ 8 ਦਸੰਬਰ, 1987 ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਬੱਚਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨੇ ਖੁਦ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਪਤਨੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।

(14) *re with tregardato* ਦੇ ਨਾਲ; ਥੀਨੈਪੋਲਨ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਸਮੇਤ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੀ ਗੰਜਾ ਗਵਾਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਹਿਲਾ ਸੰਗਠਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ। ਤਲਾਕ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦਾਜ ਦੇ ਸਮਾਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮਹਿਲਾ ਸੰਗਠਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਵੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਸ. ਹਨੂਮੰਥ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਐਸ. ਰਮਾਨੀ (ਐਲ) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ

(1) 1999 (2) PLR 528

ਵਿਛੋੜੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਲਈ ਮਹਿਲਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੈੱਲ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨਾ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈੱਲ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਓਪਰੀਓਰਲ ਵਿਚ, 'ਗੱਜੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਮਹਿਲਾ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੇ ਯਤਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

(15) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ

ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਫਪੀਆਈਲ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਟਾਮ ਨੇ ਅੱਗੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੇ, ਅਟੱਲ ਟੁੱਟਿਆ।

(16) **ਰੁਪਿੰਦਰ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ, (2)** ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਅਟੱਲ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀ **ਵੀ. ਭਗਤ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਭਗਤ। (3)** ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਹੋ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(17) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(18) ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(19) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਿੰਘ

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ

, (2K 1997 (3) PLR 553

(3) ਏਆਈਆਰ 1994 ਐਸਸੀ 710